

Arrest

nr. 156 771 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalische staatsburger te zijn afkomstig van Beledweyne en te behoren tot de clan Hawadle (< Hawiye).

Op 31 januari 2012 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 26 april 2013. Op 17 mei 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het

Commissariaatgeneraal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 10 september 2013 (arrestnummer 109524). U diende geen cassatieberoep in. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 25 september 2013 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) werd door het Commissariaat-generaal genomen op 25 oktober 2013. Op 19 november 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch uw beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 19 februari 2014 (arrestnummer 119129). U diende geen cassatieberoep in. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 2 april 2014 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) werd door het Commissariaatgeneraal genomen op 28 april 2014. Op 28 mei 2014 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch uw beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 20 november 2014 (arrestnummer 133580). U diende geen cassatieberoep in. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 23 juni 2014 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) werd door het Commissariaatgeneraal genomen op 16 juli 2014. Op 31 juli 2014 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch uw beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 20 november 2014 (arrestnummer 133580). U diende geen cassatieberoep in. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 5 december 2014 diende u een vijfde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 11 december 2014) en het Commissariaat-generaal (dd. 9 februari 2015) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde hier aan toe dat u in België driemaal deelnam aan een manifestatie van sans papiers voor de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel en u verklaarde dat u protesteerde om een verblijfsvergunning te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS dd. 9 februari 2015, p.9). Om uw vijfde asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: (1) een Somalisch paspoort op naam van Mohammed Kheyre Adawa uitgereikt op 16 mei 2013 door door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te België, (2) een nationaliteitsverklaring op naam van Kheyre Adawe Mohammed opgesteld op 5 februari 2015 door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te Brussel en (3) een brief opgesteld door meester Pieter-Jan Staelens op 16 december 2014 en gericht aan de Somalische ambassade.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U verklaart in België te hebben deelgenomen aan 3 manifestaties voor de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het verkrijgen van identiteitsdocumenten en legt volgende nieuwe documenten neer (1) een Somalisch paspoort op naam van M.K.A. uitgereikt op 16 mei 2013 door door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te België, (2) een nationaliteitsverklaring op naam van M.K.A. opgesteld op 5 februari 2015 door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te Brussel en (3) een brief opgesteld door meester P.-J. S. op 16 december 2014 en gericht aan de Somalische ambassade. Deze zijn echter niet van die aard om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit omdat enerzijds uw geografische en politieke kennis over Beletweyne en Somalië in het algemeen te wensen over liet en anderzijds uw clankennis beperkt is (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 26 april 2013).

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over uw echte nationaliteit, waar u voor uw aankomst leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Immers, de RvV argumenteerde in haar arrest van 10 september 2013 (arrestnummer 109524) onder meer "Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers sociale, politieke, geografische en etnografische kennis theoretisch is en niet betrokken is op zijn eigen leefwereld [...]". U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag.

Tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 9 februari 2015 werd u nogmaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling in het kader van uw eerste asielaanvraag dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België aangeeft. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag goed te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor voor het CGVS in het kader van uw vijfde asielaanvraag dd. 9 februari 2015 werd u geconfronteerd met de vaststelling dat uw Somalische nationaliteit werd betwist (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 9), dat uw kennis over Somalië ingestudeerd en allerminst doorleefd over kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u afkomstig bent uit Beletweyne of dat u pas voor uw komst naar België uit de door u beweerde streek in Somalië bent vertrokken (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U hield echter vol dat Somalië uw land is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en geboren te zijn in Beletweyne en daar onafgebroken gewoond te hebben tot aan uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 9). Uw vergoelijking voor uw onwetendheden, namelijk dat u een beetje doorgedraaid was (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 5), zich niet lekker voelde en daarom geen goede antwoorden gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en zich niet goed in uw vel voelde omdat u veel nachtmerries had (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) kan echter niet in aanmerking worden genomen. Immers, in het kader van uw vierde asielaanvraag legde u een psychologisch attest voor van COZO Brussel dat meldde dat u tweemaal op consultatie kwam in mei en juni 2014. Dit psychologisch attest werd reeds besproken in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag dd. 16 juli 2014. Uit het gehoorverslag in het kader van uw vijfde asielaanvraag (dd. 9 februari 2015) blijkt echter dat u nadien geen geloofwaardige pogingen meer deed om psychologische hulp te zoeken. Hoewel u verklaarde dat u zowel in Gent als Antwerpen psychologische hulp zocht omdat u in COZO Brussel te lang moest wachten (CGVS, p. 6), kon u hiervan geen documenten voorleggen. Hoewel u verklaarde dat u in Gent een gesprek had om traumatische zaken te verwerken met een verpleegkundige van een organisatie kon u de naam van de verpleegkundige noch organisatie nader toelichten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U beweerde vervolgens in Antwerpen via een u onbekende organisatie een afspraak te hebben gekregen met een u onbekende psycholoog doch niet opgedaagd te zijn voor de afspraak (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U slaagt er aldus niet in te staven dat u werkelijk ernstige psychologische problemen zou hebben. Daarnaast kan opgemerkt worden dat de lacunes in uw kennis over Beletweyne en Somalië eenvoudige en alledaagse feiten betrof. Hoewel u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw vijfde asielaanvraag stelde dat u bereid was om opnieuw gehoord te worden en vroeg om de vragen – over Somalië - opnieuw te stellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) bleek dat u nog steeds niet bij machte was om toe te lichten in welke dorpen of steden naast Beletweyne uw clan, Hawadle, woont en u nog steeds geen belangrijke personen, ministers, politici of krijgsheren van uw Hawadle-clan bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u blijft volharden in uw verklaringen over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Beletweyne en nog steeds weigert uw werkelijke nationaliteit en herkomst aan te geven. U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten/aangehaalde nieuwe elementen zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen.

Uw bewering deelgenomen te hebben aan 3 manifestaties van sans papiers voor de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien deze acties niet aantonen dat u bij eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u voorgelegde Somalisch paspoort op naam van M.K.A. uitgereikt op 16 mei 2013 door door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te België en de door u voorgelegde nationaliteitsverklaring op naam van M.K.A. opgesteld op 5 februari 2015 door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te Brussel doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De aan het administratief dossier toegevoegde “COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten d.d. 1 april 2014” steunt op onderzoek door Cedoca in

2012 "naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Hieruit kan blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikten aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een andere nationaliteit bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven daarenboven niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Ten slotte geeft de ambtenaar van de ambassade zelf toe niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken zodat de uitreiking van identiteitsdocumenten niet is gebeurd op basis van dergelijke objectieve gegevens. U kan aldus mits het neerleggen van de documenten van de Somalische ambassade uw land van herkomst niet aantonen. De documenten van de Somalische ambassade kunnen dan ook de herkomst van de asielzoeker niet aantonen noch het bezit van een andere nationaliteit, noch het bezit van een veilig verblijfsrecht in een derde land. Dit klemmt te meer nu de decisieve factor in het onderzoek klaarblijkelijk enkel de Somali etnie is. Bovendien stelt de COI: "Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de Commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkoch" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.", zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn. Wat betreft de door u voorgelegde brief opgesteld door meester P.-J. S. op 16 december 2014 en gericht aan de Somalische ambassade kan opgemerkt worden dat deze brief geen afbreuk doet aan de hoger beschreven praktijken van de Somalische ambassade te Brussel.

Gelet op voorgaande dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde nieuwe elementen niet van die aard zijn om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggedleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 juni 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de afkomst uit Beledweyne, noch aan het feit dat verzoekende partij onafgebroken zou geleefd hebben in Somalië, benadrukt verzoeker dat hij op het

Commissariaat-generaal verklaarde dat hij vooral binnen bleef in Somalië omdat hij jarenlang ziek en bang was van Al Shabaab: *“Verzoekende partij verbleef voornamelijk binnen in Somalië. In de uitzonderlijke momenten zij toch uit het huis mocht, ging zij naar de burens en bleef zij in de wijk.”*. Hij acht dit *“een plausibele verklaring is voor deze vage verklaringen”*.

Hij wijst verder op zijn psychologische problemen *“waardoor zij soms doordraait”*. Waar hem verweten wordt dat hij geen actuele bewijzen heeft van deze psychologische problemen, stelt hij: *“Nochtans is in het verleden reeds gebleken, zoals verwerende partij ook zelf aangeeft in de thans bestreden beslissing, dat verzoekende partij op consultaties ging bij een psycholoog. Het is dan ook aannemelijk dat zij dit nu nog steeds doet.”*.

Volgens verzoeker kan het niet zijn *“dat verwerende partij de Somalische documenten zonder enige gegronde motivatie, als niet geloofwaardig afdoet. Verzoekende partij beseft dat de waarde van een Somalisch document relatief is, doch dit kan haar moeilijk verweten worden.”*. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker door het neerleggen van de documenten afkomstig van de Somalische ambassade te België niet aantoonde dat hij de Somalische nationaliteit bezit, is verzoeker van oordeel dat deze documenten dat ook niet uitsluiten. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal *“al te gemakkelijk haar documenten naast zich heeft neergelegd”*. Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar zijn vorige asielaanvraag, wordt er volgens verzoeker aan voorbijgegaan *“dat verzoekende partij wel degelijk in gevaar is in haar land van herkomst, bijgevolg wenst verzoekende partij dit te bewijzen op een objectieve manier. Verzoekende partij zit werkelijk met haar handen in het haar, als dergelijke documenten al niet meer in aanmerking komen om haar nationaliteit te kunnen bevestigen.”*.

Verzoeker stelt dat *“een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken”* de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, alsook de materiële motiveringplicht.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Uiterst ondergeschikt vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker reeds vier voorgaande asielaanvragen indiende.

Op 31 januari 2012 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 26 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing op 10 september 2013 (RvV 10 september 2013, nr. 109 524). Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

Op 25 september 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 25 oktober 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). De Raad bevestigde deze beslissing op 19 februari 2014 (RvV 19 februari 2014, nr. 119 129). Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

Op 2 april 2014 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 28 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). De Raad bevestigde deze beslissing op 20 november 2014 (RvV 20 november 2014, nr. 133 580). Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

Op 23 juni 2014 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 16 juli 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). De Raad bevestigde deze beslissing op 20 november 2014 (RvV 20 november 2014, nr. 133 580). Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

Gelet dat voornoemde beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Op 5 december 2014 diende verzoeker zijn huidige, vijfde, asielaanvraag in. Gelet op het voorgaande is de bevoegdheid van de Raad in deze huidige asielaanvraag beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij vooral binnen bleef in Somalië omdat hij jarenlang ziek en bang was van Al Shabaab: *“Verzoekende partij verbleef voornamelijk binnen in Somalië. In de uitzonderlijke momenten zij toch uit het huis mocht, ging zij naar de burens en bleef zij in de wijk.”*, wat volgens hem *“een plausibele verklaring is voor deze vage verklaringen”*, is gericht tegen de inhoudelijke beoordeling van zijn herkomst in het kader van zijn eerste asielaanvraag en is derhalve niet dienstig. *In casu* werd immers reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag vastgesteld dat hij zijn Somalische afkomst niet aannemelijk maakt (RvV 10 september 2013, nr. 109 524). Deze beoordeling blijkt nogmaals uit zijn gehoor in het kader van zijn huidige, vijfde, asielaanvraag, waar hij onwetend is over de dorpen of steden naast Beletweyne waar zijn clan, Hawadle, woont en gezien hij geen belangrijke personen, ministers, politici of krijgsheren van zijn Hawadle-clan bij naam kan noemen (gehoor, p. 4, 8).

2.4. In het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers psychologische problemen *“waardoor zij soms doordraait”*. Waar hem verweten wordt dat hij geen actuele bewijzen heeft van deze psychologische problemen, stelt het verzoekschrift: *“Nochtans is in het verleden reeds gebleken, zoals verwerende partij*

ook zelf aangeeft in de thans bestreden beslissing, dat verzoekende partij op consultaties ging bij een psycholoog. Het is dan ook aannemelijk dat zij dit nu nog steeds doet.”.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn vierde asielprocedure een psychologisch attest neerlegde, waarin vermeld stond dat verzoeker tweemaal op consultatie kwam bij COZO Brussel in mei en juni 2014. Dit attest werd echter reeds besproken in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 16 juli 2014. Voorts verklaarde verzoeker dat hij zowel in Gent als in Antwerpen psychologische hulp zocht omdat hij in COZO Brussel te lang moest wachten (gehoor, p. 6), maar kon hij hiervan geen documenten voorleggen. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij in Gent een gesprek had om traumatische zaken te verwerken met een verpleegkundige van een organisatie, kon hij de naam van de verpleegkundige noch organisatie nader toelichten (gehoor, p. 6). Waar hij beweerde in Antwerpen via een hem onbekende organisatie een afspraak te hebben gekregen met een hem onbekende psycholoog, gaf hij toe niet opgedaagd te zijn voor de afspraak (gehoor, p. 6).

De Raad besluit dan ook dat noch uit zijn verklaringen, noch uit neergelegde attesten, noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enige actuele geloofwaardige pogingen meer deed om psychologische hulp te zoeken. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag, noch dat zijn psychologische problemen hem ervan zouden weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

2.5. Verzoeker legde op het Commissariaat-generaal een Somalisch paspoort en een nationaliteitsverklaring neer, opgesteld door de Somalische ambassade op respectievelijk 16 mei 2013 en 5 februari 2015. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande *“dat verwerende partij de Somalische documenten zonder enige gegronde motivatie, als niet geloofwaardig afdoet. Verzoekende partij beseft dat de waarde van een Somalisch document relatief is, doch dit kan haar moeilijk verweten worden.”.* Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker door het neerleggen van de documenten afkomstig van de Somalische ambassade te België niet aantoonde dat hij de Somalische nationaliteit bezit, is verzoeker van oordeel dat deze documenten dat ook niet uitsluiten.

De Raad is van oordeel dat de voorgelegde stukken de vaststellingen over verzoekers Somalische herkomst niet kunnen wijzigen. Uit de *“COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”* van 1 april 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat *“In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.”.* Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische

nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine.

Verzoeker kan aldus mits het neerleggen van een Somalisch paspoort van 16 mei 2013 en een nationaliteitsverklaring van 5 februari 2015 van de Somalische ambassade zijn land van herkomst niet aantonen. Bovendien stelt de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten": Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkocht" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "*De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.*", zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

Aldus concludeert de Raad dat het Somalisch paspoort van 16 mei 2013 en de nationaliteitsverklaring van 5 februari 2015 - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoeker thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont hij niet aan waar hij voorheen verbleef en welke nationaliteit hij had voor hem ook de Somalische nationaliteit zou zijn toegekend.

2.6. Verzoeker voert verder aan dat hij in België driemaal deelnam aan een manifestatie van *sans papiers* voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad ziet niet in dat een deelname aan een manifestatie die er op gericht is de deelnemers uit de illegaliteit te halen verzoeker enigszins in het negatief daglicht zou kunnen plaatsen bij zijn overheid. Hoe dan ook bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt er een bijzondere bewijslast, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "*Note on réfugié sur place claims*", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96).

Er dient te worden herhaald dat verzoeker niet aantoont uit welk land hij afkomstig is nog of hij naast de pas verworven Somalische nationaliteit ook nog een andere nationaliteit bezit. Hij verhindert dan ook het onderzoek naar zijn land van herkomst.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoont noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Somalië en voor zijn huidig bezoek aan de Somalische ambassade in België de Somalische nationaliteit bezat. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.9. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Somalië niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

Besluit

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK